

Bella vagy Béla

Hogy is kezdjem kis mesémet? Mondjam el, hogy mi az igaz történet? Gyerek vagyok még én is, ó, még bőven! Hogy írhatnék jót és szépet?

Az én mesém, kedves Olvasó, bevallom, csepp életem egyik legnagyobb eseményéről fog szólni, de kezdjük csak az elején!

Öt évesen megkaptam életem első pici nyusziját, ki egy kicsit vad volt. Néhány napig csak a kertben, egy madárkalitkában lakott. Hófehér volt, rózsaszín orrával szagolgatott. Ám kaptunk mellé még egy hasonmást, így már kettő rózsaszín orrú, vad, fehér nyulunk volt.

– Gyere, gyere! Siess! Megszülettek a kisnyulak! – szólt apukám mérhetetlen izgatottsággal a hangjában. Siettem én, ahogy tudtam, ahogyan apró tappancsaim engedték. Kimentem a kertbe, és lám, igaza volt!

– Kicsi nyulak, kicsi nyulak, jaj de jó! – harsogott fel élénk hangom a reggeli órákban, szinte én is megijedtem tőle.

– Állj meg, vigyázz! Nehogy hozzájuk nyúlj! – méregetett apukám, hiszen tudta, ha nem figyelmeztet, még a végén felkapok egyet.

– Oké, oké. Vigyázok. De most menj innen! – löktem félre, hogy közelebb kerülhessek a kis csöppségekhez. Ő csak szórakozottan nézett rám, és figyelte, ahogyan ámulattal lesem az aprócska, ufőszerű lényeket. Elégé csúf látvány ugyanis még néhány óras korában egy kisnyuszi. Szőre nincs, legalábbis, éppen akkora, hogy nem lehet látni. Feje nagyobb, mint a teste, szóval nemcsak érdekes, de meglehetősen mókás teremtmény is.

– Kimegyek, a trambulinban leszek! – kiáltottam anyukának, aki a konyhában csinált hmmm... valami nagyon finom illatú ennivalót. Lehet, hogy leves. Nem, ez valamilyen édesség. Várjunk, most mind a kettő? Jaj, csak nehogy egyben legyen az a kettő. Pfu, most elképzeltem, ahogyan egy muffin úszik a leves felszínén – nem valami gusztusos!

Nyolc éves lehettem. Nyári szünet volt, ami egy iskolás számára jobb egy matek ötösnél is. Igen, kifejezetten jobb. Szöszmősz papucsomban siettem a trambulinhoz, majd beleugrottam, és addig ugráltam, míg már levegőm se volt sok, így kénytelen voltam lefeküdni. Csak néztem az eget. Régebben sosem értettem, hogyan képes valaki órákon keresztül nézni azt a rengeteg felhőt, melyeknek – most már láttam – képzeletünknek köszönhetően igenis állatformái voltak. Viszont az azon való veszekedést, hogy ez vagy az a felhő egy macskára vagy egy méhecskére hasonlít-e inkább, még mindig csuda furának találtam.

– Az ott egy tigris! – mutattam fel virsli ujjaimmal az égre. – Az egy kiskacsa! A másik egy nyuszi! És hirtelen, a nyuszi mintázatú felhő láttán felötlött az eredeti tervem, miszerint én a kis állatkáimmal szerettem volna játszani. Gyorsan kimásztam, és elkezdtem füvet szedegetni nekik. Miután végeztem, elmentem a ketrecekig, majd egyenként, gyengéden kivettem őket. Először a kedvencemet, a Rozsdásnak nevezett nyuszit. Hogy miért lett Rozsdás? Mert a szőre néhol világosbarna volt, máshol pedig igazán sárgának tűnt. Magamhoz szorítottam, majd óvatos léptekkel indultam meg a trambulinhoz, ügyelve arra, hogy nehogy hasra essek ügyetlenségemben.

Mindegyik kisnyulamát kiszabadítottam olykor egy kis időre, majd leültem melléjük, és csak néztem őket, ahogyan csámcsognak, ahogyan ugrálnak. Néha befeküdtem melléjük és elbóbiskoltam, bár csak pillanatokra tehettem, mert valamelyikük véletlenül mindig éppen a fejemnél ugrált, vagy esetleg csiklandozott. Olyankor mindig nevetve toltam el a huncutságokat magamtól, de előszeretettel csinálták újra. Általában mindig rengeteg időt voltak velem. Volt, amikor reggeltől estig csak játszottunk.

– Gyere, gyere! Megszülettek a kisnyulak!

Kedves Olvasóm, te tudod, hogy mi az a déja vu érzés? Ha nem, ne aggódj, én sem tudtam sok ideig. Majd mikor a bátyám rávilágított, hogy: „Jaj, ne beszélj már hülyeségeket! Ez nem betegség, ne cirkuszolj már annyit miatta!” ...Hát igen, én így tudtam meg. A déja vu érzés olyan, mintha megtörtént már volna veled az adott esemény. Akkor is így éreztem.

– Rohanok! – kiáltottam most már tízéves fejjel apukámnak. Gyorsan leszaladtam a csigalépcsőnkön, majd rohantam is ki. A kert hátsó részében lévő ’állatkerthez’ értem, ahol a kiskaput kinyitottam, így rálátást kaptam az új családtagokra. Kicsi tömzsi testük szorosan nyomódott egymáshoz. Nyöszörögve mutatták meg létezésük.

– Mikor vehetem majd ki őket? – kérdeztem izgatottan.

– Néhány hét. Majd, amikor a szemüket is kinyitják, és már ráállnak a lábukra – apa mindig ugyanezt a szöveget mondta, amikor megkérdeztem tőle. Talán megszokásból is. Én naiv, azt hittem, hogy majd csak hat hét múlva érhetek hozzájuk. Ám, ha nem is mindhez, egyhez biztosan hamarabb érhettem hozzá. De mindent csak sorjában!

Egész jó idő volt kint, sütött a nap. Megmaradt a trambulinos szokásom, úgyhogy legelőször ugráltam néhányat. Majd, amikor kellően kifáradtam, benéztem apró jövevényeinkhez.

„Lányom, nehogy hozzáérj a kisnyulakhoz, még túl kicsik! Nem tudnak járni” – idéztem fel apukám szavát, amit még akkor mondott, mielőtt elment volna dolgozni. Odalopakodtam a kisketrechez, ajtaját kinyitottam és bekukucskáltam. Éppenséggel, ha én nem vagyok olyan nagyon Kíváncsi Fáncsi, akkor talán szegény kisnyuszinak nagyobb baja is lehetett volna. Testvéreitől elkülönülten, keservesen mocorgott. Akkor vettem észre, hogy a bal hátsó lábán, az egyik lábujjával történt valami. Lehetséges, hogy beszorult. Nagyon megijedtem, így el is felejtettem apukám reggeli intését. És hupsz ... gyors mozdulattal kiszabadítottam.

– Semmi gond nincs. Nem tudtam, hogy a kisállatot nyugtatgatom-e inkább, vagy saját magamat.

– Szóval... Hogy is kezdjek neki – túrtam bele a hajamba. – Rendben, szerzek valami rongyot, ráteszem, majd bemegyek, hozok ki neki krémet meg zsebkendőt. Amiket felsoroltam, villámgyorsasággal végeztem el. Kint beültem a hintaágyba, majd az ölembe helyeztem picit sérültemet. – Ez lehet, hogy fájni fog – szóltam neki. Megfogtam a kis tappancsát, és elkezdtem lemosni vízzel. Nem mondom, hogy jól, de azért tűrhetően bírta. Kapott egy kis kamillaborogatást, majd bekötöttem zsebkendővel és ragasztószalaggal.

– Készen is vagyunk! Nagyon megörültem, hogy segíteni tudtam.

Pár nappal később már meg is oldódott a problémánk, ami azzal járt, hogy a nyuszinak eggyel kevesebb lábujjal kellett tovább élnie.

– Na és mi lesz a neve? – kérdezte meg a nővérem. Én pedig megajándékoztam egy értetlen fejjel, hiszen ezen még nem is gondolkoztam.

– Mi is legyen a neve? Valami különlegesnek kellene lennie – töprengtem hangosan.

Több nap kellett ahhoz, mire megtaláltam a tökéletes nevet duci kis barna, hiányos lábujjú nyuszimnak.

– Hát jó reggelt, Bella! – öleltem magamhoz csöppségemet. – Jól vagy? – emeltem szemmagasságba, mire ő csak pislogott egyet álmosan. A következő napokban egyfolytában vele voltam, az így is duci alkatát megdupláztam. Szó szerint elkényeztettem.

Egyik délután anyukám is kint volt, és odajött mellém.

– Bella a neve, ugye? – nézett rám.

– Igen, szerinted is szép? – kérdeztem vissza.

– Szerintem is. De ugye tudod, hogy fiú? – nézett rám nevetve.

Nos, igen... Ekkor derült ki, hogy nincs Bella. Új név kellett neki.

– Mi lenne, ha... – kezdtem el gondolkozni. – Jó lenne, ha ugyanúgy kezdődne a név kezdőbetűje, és hasonlítanának is egymáshoz. Hirtelen eszembe jutott egy valami. – Mi lenne, ha Béla lenne? – kérdeztem csillogó szemekkel.

– Szerintem illik hozzá. Béla, a nyúl – nézett rá anyukám.

Béla fél éves lehetett, amikor egyedül voltam kint vele a kertben, és éppen csámcsogva lakmározta a friss, zöld füvet.

– Hol vagy? Gyere, mutatok valamit! – hallottam meg anyukám hangját a terasz ajtóból.

– Pillanat! – álltam fel szeretett jószágom mellől, és miután a lelkére kötöttem, hogy maradjon a helyén, és ne szökjön el, még véletlenül se, elindultam a hang irányába. Egy nagy tányér gőzölgő csokis süti várta elveszett gazdáját. Aki most szerencsémre én voltam.

Hirtelen a bokámnál éreztem egy mozgó szőröcsomót, ami következtében egy nem túl lányos sikítás, inkább ordítás hagyta el a számam. Szerencsére a sütiknek nem esett bajuk.

– Béla, megijesztettél! – szidtam le állatkámat, aki csak állt a lábam mellett. Elindultam, hogy le tudjak ülni a hintámra, és nyugodtam meg tudjam enni a cukorbombákat. Ekkor valami érdekeset vettem észre. Mégpedig azt, hogy ez a nyúl követ. És igazam volt. Letettem a sütit, és elkezdtem vele játszani. Eleinte kis lépéseket tettem, majd mikor láttam, hogy úgy követ, mintha egy tucat répa lenne nálam, a lábaim gyorsabb tempót kezdtek el diktálni. Arra eszméltem fel, hogy az udvaron körbe-körbe futunk, én pedig jócskán kifáradtam.

– Jól van Béla, gyere, pihenjünk – álltam meg. Egy sütit fogtam a kezembe, és úgy majszoltam. Ismét felfedeztem valamit. Ha megálltam, a nyúl körözött körülöttem. Eléggé kitartóan, és hiperaktívan. Olvasóm, megint hozzád fordulok. Felmerült benned az a kérdés, hogy leginkább egy kutyához lehet őt hasonlítani? Pontosan, olyan tulajdonságai vannak, mint egy kutyának. Nem véletlenül van kiírva a kapunkra, hogy: "Vigyázz, a nyúl harap! Belépni csak saját felelősségre!"

– Kopp-kopp – nyitottak be a házukba.

– Gyertek csak! Már nagyon vártunk titeket! – invitáltam vendégeinket. – Add csak ide, segíték! – vettem el a sógornőmtől a mózeskosarat.

– Na, hogy vagyunk? – gügyögtem az unokahúgomhoz. Most már tizennegyedik életévemben járok, van egy unokahúgom, aki egy igazi tündér. A legszebb kislány, akit valaha láttam. Nagynéni lettem, noha én is, még mindig kicsi vagyok.

Kedves Olvasóm, látom már, hogy amikor egy szál elindul egy életben, lehet, hogy egyszer megszakad, viszont valamikor visszatér. Visszaér a kiinduló pontjához. Várom azt a napot, hogy Bélát megmutathassam a család szeme fényének. Addig is, felsír egy kisbaba, és én megyek megmenteni.

– Semmi baj Bella, nyugodj meg – ölelem magamhoz unokahúgom törékeny, apró testét...